

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 14CoP/157/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6425200792
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 09. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Nemravová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2025:6425200792.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Marty Nemravovej, členov senátu JUDr. Róberta Bebčáka a JUDr. Miroslavy Korbašovej, v právnej veci navrhovateľa/otca: A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. XXX/XX, D. E. C., proti osobe oprávnenej z vyživovacej povinnosti/plnoletému dieťaťu: F. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom G. H. XXXX/XX, D. E. C., v konaní o návrhu navrhovateľa na zrušenie vyživovacej povinnosti, o odvolaní osoby oprávnenej z vyživovacej povinnosti proti rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom č.k. 32Pc/13/2025-16 zo dňa 2. júna 2025, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom č.k. 32Pc/13/2025-16 zo dňa 2. júna 2025 potvrdzuje. Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie (ďalej aj len „okresný súd“) napadnutým rozsudkom vo výroku I. zrušil vyživovaciu povinnosť navrhovateľa voči osobe oprávnenej z vyživovacej povinnosti, ktorá bola naposledy určená rozsudkom Okresného súdu Žiar nad Hronom č.k. 24P/30/2019-59 zo dňa 17.12.2019, a to dňom 01.04.2025; výrokom II. návrh na zvýšenie vyživovacej povinnosti otca zamietol; výrokom III. rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.

2. Okresný súd citujúc § 62 ods. 1, 2 zákona č. 36/2005 Z.z. o rodine v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o rodine“) uviedol, že posledným rozhodnutím súdu, ktorým bolo rozhodované o výške vyživovacej povinnosti navrhovateľa voči osobe oprávnenej z vyživovacej povinnosti je rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom č.k. 24P/30/2019-59 zo dňa 17.12.2019, ktorým bola určená vyživovacia povinnosť navrhovateľa vo výške 200 Eur mesačne od 03.09.2019. Z vykonaného dokazovania bolo nepochybné, že osoba oprávnená z vyživovacej povinnosti prerušila štúdium na vysokej škole (I. A. J. K. J. J.), kde študovala v akademickom roku 2024/2025. Následne sa od 21.03.2025 zamestnala v spoločnosti Casino Respect s.r.o. na trvalý pracovný pomer. V dôsledku prerušenia štúdia a následného zamestnania došlo, podľa okresného súdu, k naplneniu zákonných predpokladov pre zrušenie vyživovacej povinnosti, pretože osoba oprávnená z vyživovacej povinnosti nadobudla schopnosť sama sa živiť a sama uspokojovať svoje životné potreby. Na uvedené nemá vplyv ani skutočnosť, že osoba oprávnená z vyživovacej povinnosti je aktuálne nezamestnaná a nepoberá sociálne dávky, pretože k nadobudnutiu schopnosti sama sa živiť došlo momentom ukončenia prípravy na budúce povolanie, t.j. prerušením štúdia a následným zamestnaním sa a táto schopnosť trvá aj naďalej, hoci je oprávnená z vyživovacej povinnosti aktuálne nezamestnaná. Nezamestnanosť plnoletého dieťaťa, ktoré nadobudlo schopnosť samé sa živiť, nie je dôvodom pre trvanie vyživovacej povinnosti rodiča. Oprávnená z vyživovacej povinnosti získala schopnosť sama sa živiť, na ktorý okamih je viazaný zánik zákonnej vyživovacej povinnosti rodiča k dieťaťu. Okresný súd poukázal na elasticitu vyživovacej povinnosti, preto pokiaľ sa osoba oprávnená z vyživovacej povinnosti rozhodne

opäť študovať na vysokej škole, resp. pokračovať v doterajšom štúdiu, môže dôjsť k opätovnému vzniku vyživovacej povinnosti, avšak až od momentu začatia štúdia. Okresný súd rozhodol podľa skutkového stavu ku dňu vyhlásenia napadnutého rozsudku, preto skutočnosť, že oprávnená osoba v budúcnosti možno bude pokračovať v štúdiu na vysokej škole, nemohol zohľadniť. Pretože došlo k zániku vyživovacej povinnosti, okresný súd návrh na zvýšenie vyživovacej povinnosti zamietol ako nedôvodný. O trovách konania rozhodol v zmysle § 52 zákona č. 161/2015 Z.z. Civilného mimosporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „CMP“), § 57 CMP, § 58 CMP tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.

3. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podala odvolanie osoba oprávnená z vyživovacej povinnosti z dôvodu, že z konania konaného pred okresným súdom je zrejmé, že okresný súd bol voči nej zaujatý a celé konanie bolo vedené spôsobom jej osobu vykresliť ako nezodpovedného a „lenivého“ človeka, dieťa otca, ktorému sa nechce zamestnať, ktorému sa nechce pracovať a nečaká na nič iné, len na výživné, a to napriek tomu, že z napadnutého rozsudku vyplýva, že v roku 2024 pracovala u viacerých zamestnávateľov. Osoba oprávnená z vyživovacej povinnosti uviedla, že nie vždy je jednoduché nájsť si prácu, obzvlášť v prípade, ak na pracovnom pohovore uvedie svoj záujem pokračovať v štúdiu na vysokej škole. Sám otec vie, že vždy sa snažila nájsť si nejakú brigádu, nikdy od neho nechcela a ani nedostala viac ako bežné výživné. Pokiaľ sa okresný súd odvoláva na lustráciu jej osoby v Sociálnej poisťovni, táto sa v spise okresného súdu nenachádza. Skutočnosť, že sa dňa 01.03.2025 zamestnala na pár týždňov, nie svojou vinou prišla o prácu, nemôže viesť k záveru okresného súdu, že došlo k naplneniu zákonných dôvodov pre zrušenie vyživovacej povinnosti. V zmysle zákona o rodine nestačí, ak má dieťa, hoc aj plnoleté, len jednorazový príjem, alebo príjem nepravidelný, napr. z nejakej brigády, nie je rozhodujúci vek dieťaťa a ani to, či študuje alebo nie. Už dlhodobo nie je schopná uspokojovať svoje potreby a sama sa živiť. Okresný súd sa nedôsledne zaoberal príjmovými pomermi od otca, pričom sa vôbec nezaoberal jej návrhom na určenie vyživovacej povinnosti.

4. Otec k odvolaniu oprávnenej osoby z vyživovacej povinnosti uviedol, že nesúhlasí s tvrdeniami uvedenými v odvolaní. Nemyslí si, že okresný súd bol zaujatý voči plnoletej, iba pracoval s faktami, ktoré mal k dispozícii. Vždy si vyživovacu povinnosť splnil riadne a včas. Keď to bolo možné, prispieval osobe oprávnenej z výživného nad rámec výživného, nikdy sa jej neotočil chrbtom. Zobral ju párkrát na dovolenku, či predĺžený wellness víkend. Nikdy nerobil rozdiel medzi svojimi deťmi. Viackrát osobe oprávnenej z vyživovacej povinnosti ponúkol, že môže ísť pracovať k jeho zamestnávateľovi, avšak prezentovala sa názorom, že za sumu 800 Eur mesačne pracovať nebude.

5. Krajský súd v Žiline ako odvolací súd (§ 34 CSP, v spojení s § 2 ods. 1 CMP), prejednal vec v rozsahu podľa § 65 CMP a contrario v spojení s § 155 CMP, t. j. viazaný rozsahom odvolania s tým, že odvolacími dôvodmi nie je viazaný (§ 66 CMP), bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1, § 378 ods. 1, § 219 ods. 3 CSP) a bez potreby zopakovania alebo doplnenia dokazovania (§ 68 CMP), viazaný skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie (§ 383 CSP) a po prejednaní veci dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny, preto ho podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

6. Odvolací súd za aplikácie § 380 ods. 2 CSP v spojitosti s § 67 CMP z úradnej povinnosti predovšetkým posudzoval, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou/vadami, ktorá/ktoré sa týka/týkajú procesných podmienok. Posúdením procesného postupu súdu prvej inštancie v konaní, ktoré prechádzalo rozhodnutiu vo veci a ktorý zistil odvolací súd preskúmaním predloženého súdneho spisu, odvolací súd uvádza, že v konaní nezistil procesné vady zakladajúce dôvody pre zrušenie rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 písm. a) CSP.

7. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku i konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že súd prvej inštancie v prejednávanej veci zistil skutočný stav v dostatočnom rozsahu, na základe toho dospel ku správnym skutkovým zisteniam a tieto aj správne právne posúdil. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Súd prvej inštancie neporušil právo účastníkov na spravodlivý proces, pretože v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť. Naopak, súd prvej inštancie ich náležitým spôsobom posúdil súhrnne v celom rozsahu a aj ich náležite vyhodnotil (rešpektujúc zásady formálnej logiky). Súd prvej inštancie vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení napadnutého rozsudku je koherentný, jeho rozhodnutie je konzistentné. Rozsudok súdu je presvedčivý, premisy zvolené v rozsudku, rovnako ako aj závery, ku ktorým dospel, sú racionálne a aj spravodlivé. Odvolací súd konštatuje, že odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku je dostatočne vyčerpávajúce a zodpovedá kritériám uvedeným v § 220 ods. 2 CSP. Odvolací súd nezistil v tejto veci dôvod, pre ktorý by nemal súhlasiť s podstatou argumentácie použitej súdom prvej inštancie na podporu ním zvoleného postupu. Práve pre správnosť a objektívnu

argumentačnú presvedčivosť takto súdom prvej inštancie predostretých dôvodov by tak zásadne postačovalo len konštatovanie správnosti dôvodov súdu prvej inštancie odvolacím súdom odvolaním sa na ne (§ 387 ods. 2 CSP). Len na zdôraznenie vecnej správnosti záverov súdu prvej inštancie, odvolací súd považuje za podstatné sa potom vyjadriť osobitne len k niektorým odvolacím dôvodom otca, v ostatnom poukazuje na dostatočné odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu (§ 387 ods. 2 CSP).

8. Podľa § 157 CMP, rozsudok vo veciach výživného možno na návrh zmeniť alebo zrušiť, ak sa menia pomery.

9. Podľa § 78 ods. 1 zákona o rodine, dohody a súdne rozhodnutia o výživnom možno zmeniť, ak sa menia pomery. Okrem výživného pre maloleté dieťa je zmena alebo zrušenie výživného možné len na návrh (1).

10. Podľa § 62 ods. 1 zákona o rodine, plnenie vyživovacej povinnosti rodičov k deťom je ich zákonná povinnosť, ktorá trvá do času, kým deti nie sú schopné samé sa živiť.

11. Odvolací súd vo vzťahu k podanému odvolaniu plnoletej zvyrazňuje, že táto sa odvolala proti zrušeniu vyživovacej povinnosti otca, ako aj vo vzťahu k výroku o zamietnutí jej návrhu na zvýšenie vyživovacej povinnosti otca. Argumentovala pritom tým, že prerušenie štúdia neznamena nadobudnutie schopnosti samostatne sa živiť a že táto schopnosť nevzniká pri občasnej brigádnickej práci, ani pri dohode o pracovnej činnosti, tvrdiac zároveň sťažovaný prístup k zamestnaniu a neschopnosť finančne pokrývať svoje životné potreby.

12. Krajský súd akcentuje, že pre posúdenie dôvodnosti návrhu otca na zrušenie jeho vyživovacej povinnosti voči plnoletej bolo rozhodujúce posúdenie otázky trvania jeho vyživovacej povinnosti k plnoletej, ktorá podľa § 62 ods. 1 zákona o rodine trvá do času, kým dieťa nie je schopné samé sa živiť. V kontexte riešenia tejto otázky okresný súd vecne správne posudzoval skutočnosť prerušenia štúdia oprávnenou na vysokej škole, a to na základe skutkového stavu, tak ako vyplýva z výsledkov dokazovania v prvoinštančnom konaní. V zmysle vyššie uvedeného zákonného ustanovenia nie je vyživovacia povinnosť rodičov k deťom podmienená vekom, ani ukončením určitého stupňa vzdelania, ale len schopnosťou sám sa živiť. V prejednávanom prípade je evidentné, že plnoletá po ukončení strednej školy pokračovala v štúdiu na vysokej škole, čím z dôvodu prípravy na budúce povolanie bola naďalej oprávnená z vyživovacej povinnosti voči svojmu otcovi ako povinnému. Je pritom potrebné zvyrazniť, že ak má dieťaťu v súvislosti s prípravou na budúce povolanie vzniknúť nárok na plnenie vyživovacej povinnosti zo strany jeho rodiča, musí sa jednať o prípravu sústavnú a cieľavedomú. Jedným z účelov poskytovania výživného zo strany povinného rodiča je umožniť dieťaťu získať, čo najvyšší stupeň vzdelania a dať mu tak, čo najlepšiu šancu na začlenenie sa do pracovného procesu. Za situácie, kedy štúdium dieťaťa znaky sústavnosti a cieľavedomosti stratí, nie je namieste od povinného rodiča spravodlivo požadovať, aby naďalej vynakladal finančné prostriedky, ktoré už neprispievajú k rozvoju dieťaťa a nevedú k možnosti dieťaťa nadobudnúť vyšší stupeň vzdelania. Od okamihu nadobudnutia schopnosti samostatne sa živiť má dieťa svoje príjmové pomery objektívne vo svojich rukách a záleží spravidla len na ňom, v akých majetkových pomeroch bude žiť. Pokiaľ teda dieťa už je objektívne schopné samé uspokojovať svoje potreby, bolo by nespravodlivé pasivitu dieťaťa vykladať v neprospech rodičov v tom smere, že by boli povinní naďalej svoje dieťa vyživovať.

13. V prejednávanom prípade bolo nepochybné, že oprávnená prerušila štúdium na vysokej škole, s tým že dňom 21.03.2025 sa zamestnala v spoločnosti CASINO RESPECT s.r.o. na trvalý pracovný pomer, preto je možné podľa odvolacieho súdu v zhode so súdom prvej inštancie konštatovať, že tým deklarovala svoju schopnosť pracovať a sama si zabezpečovať príjmy potrebné na uspokojovanie jej potrieb. Po prerušení štúdia totiž platí, že oprávnená nepokračovala v sústavnej príprave na budúce povolanie, pričom zároveň nebolo zistené, že by nebola schopná uplatniť sa na trhu práce, či už zo zdravotných, alebo iných dôvodov na jej strane. Pokiaľ oprávnená z vyživovacej povinnosti tvrdila sťažovaný prístup k zamestnaniu v prípade prejavenia úmyslu pokračovať v štúdiu na vysokej škole pri pracovných pohovoroch, z vykonaného dokazovania takáto skutočnosť nevyplývala/nebola preukázaná. Naopak, skutočnosť, že si oprávnená opakovane našla prácu (CASINO RESPECT s.r.o., ZEDER TEAM a.s., SL TIP, s.r.o.) aj napriek tejto okolnosti potvrdzuje, že jej uplatnenie na trhu práce je možné a reálne. Oprávnená zároveň nepredložila žiadny dôkaz o tom, že by na jej strane existovali akékoľvek objektívne dôvody, ktoré by jej od prerušenia štúdia bránili v možnosti riadne sa zamestnať a uspokojovať svoje potreby. Uvádza odvolací súd, že v zmysle rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1CdoR/8/2024, povinnosť rodičov živiť svoje dieťa netrvá, ak dieťa už ukončilo prípravu na povolanie, má primeraný zdravotný stav, existujú preň pracovné príležitosti, avšak dieťa o ne nemá záujem a z vlastnej vôle nepracuje. Zároveň odvolací súd uvádza, že závery súdnej praxe spájajú vznik schopnosti samostatne

sa živiť aj so vznikom nároku na príslušné dávky systému sociálneho poistenia v prípade ukončenia prípravy na povolanie a neuplatnenia sa na trhu práce.

14. Zhrnúc doposiaľ uvedené, preto podľa odvolacieho súdu, pokiaľ oprávnená štúdium prerušila, aktuálne nebolo preukázané, že by v štúdiu na vysokej škole pokračovala, tak nie je možné konštatovať, že by sa na jej strane jednalo o sústavnú a cieľavedomú prípravu na budúce povolanie. Prerúšením štúdia došlo k prerušeniu jej prípravy na budúce povolanie, a preto nastúpila povinnosť oprávnenej preukázať, že po dobrovoľnom prerušení štúdia nie je v jej možnostiach a schopnostiach sama sa živiť. Pokiaľ zo strany oprávnenej neboli predložené žiadne dôkazy, ktorými by preukázala, že po prerušení štúdia nebola schopná sama sa živiť, je namieste vyvodiť záver, že neexistovali žiadne objektívne dôvody, ktoré by jej bránili sa zamestnať. Bolo preto podľa odvolacieho súdu dôvodné a vecne správne, ak okresný súd dospel k záveru o zániku vyživovacej povinnosti otca k plnoletej ku dňu 01.04.2025. Zároveň pritom platí, že v prípade zmeny rozhodujúcich okolností v podobe pokračovania oprávnenej v prerušenom štúdiu, ktorá možnosť je naznačená z Potvrdenia Právnickej fakulty I. A. J. K. J. J. by bolo namieste predpoklady pre existenciu ďalšej vyživovacej povinnosti rodičov opätovne prehodnotiť. Odvolací súd zdôrazňuje, že elasticita vyživovacej povinnosti znamená, že ak oprávnená osoba v budúcnosti reálne nastúpi na štúdium a opäť stratí schopnosť sa sama živiť, môže podať návrh na určenie vyživovacej povinnosti. Nemožno však bez ďalšieho vychádzať len zo zámeru pokračovať v štúdiu, ktorý je v súčasnosti iba deklarovaný, ale nebol ešte realizovaný. Povinnosť rodiča platiť výživné je viazaná na aktuálny stav a potreby dieťaťa, nie na jeho budúce plány. Dodáva sa, že pokiaľ okresný súd vzhľadom na dôvody pre zrušenie vyživovacej povinnosti otca k plnoletému dieťaťu, nebol dôvod bližšie preskúmať majetkové, či zárobkové pomery otca, pretože tieto boli vzhľadom na skutkový stav irelevantné.

15. Odvolací súd k odvolacej námietke plnoletej, že lustrácia jej osoby v Sociálnej poisťovni nie je a nebola založená v spise, uvádza, že zo Zápisnice o pojednávaní konanom pred okresným súdom dňa 02.06.2025 (č.l. 13 - 15 spisu) je zrejmé, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie oboznámením účastníkov s obsahom uvedenej lustrácie „Podľa § 204 CSP v spojení s § 2 ods. 1 CMP súd vykonal listinné dokazovanie prečítaním, respektíve oboznámením ich obsahu. Jedná sa o nasledujúce listinné dôkazy: - Lustráciu v Sociálnej poisťovni.“, oprávnená teda mala možnosť sa k jej obsahu vyjadriť. Skutočnosť, že lustrácie neboli fyzicky založené v spise, tak nemá vplyv na zákonnosť a vecnú správnosť napadnutého rozsudku, keďže okresný súd pri rozhodovaní vychádzal z dôkazu (obsahu listiny), ktorý bol v konaní riadne vykonaný. Dodáva odvolací súd, že v zmysle § 180 Vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 543/2005 Z.z. o Spravovacom a kancelárskom poriadku pre okresné súdy, krajské súdy, Špeciálny súd a vojenské súdy v znení neskorších predpisov, sa lustrácie z informačného systému príslušného orgánu zakladajú do prílohovej obálky.

16. Pokiaľ ide o osobou oprávnenou z vyživovacej povinnosti naznačovanú zaujatosť okresného súdu, ktorý mal jej osobu vykresliť v negatívnom svetle, odvolací súd takéto tvrdenie nepovažoval za dôvodné. Po vykonaní odvolacieho prieskumu odvolací súd nezistil naplnenie ani subjektívneho, ani objektívneho hľadiska pre možné spochybnenie nestrannosti konajúcej zákonnej sudkyne. Zo spisového materiálu okresného súdu, ani z napadnutého rozsudku nevyplýva, že by okresný súd prekročil hranice nestranného a zákonného rozhodovania. Okresný súd vychádzal zo skutkových zistení, ktoré mal v rámci konania k dispozícii. Hodnotenie týchto skutočností súdom nemožno zamieňať s predsudkami, či s neobjektívnym postojom voči účastníkovi konania. Samotná nespokojnosť osoby oprávnenej z vyživovacej povinnosti so závermi okresného súdu nemôže zakladať pochybnosti o jeho nestrannosti. Súd prvej inštancie sa v napadnutom rozsudku sústredil na právne významné okolnosti rozhodujúce pre posúdenie vyživovacej povinnosti a tieto vyhodnotil spôsobom, ktorý odvolací súd považuje za logický, vecne správny a v súlade s ustálenou judikatúrou.

17. Ďalšie odvolacie argumenty plnoletého dieťaťa už odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadať. Podľa konštantnej judikatúry tak národných ako aj nadnárodných súdov nemusí súd dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia sp.zn. ÚS SR II. ÚS 251/04, sp.zn. III. ÚS 209/04, II. ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu argumentáciu zachádzajúcu podrobne do nadbytočných detailov, nespôsobilú ovplyvniť rozhodnutie súdu, preto odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

18. Krajský súd napokon považuje za potrebné primerane poukázať aj na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1Cdo 147/2011 z 25. apríla 2012, podľa záverov ktorého odvolací súd, ktorý sa stotožnil so závermi súdu prvého stupňa, neporušil zákon, ak v odôvodnení svojho rozhodnutia skonštatoval správnosť dôvodov rozhodnutia súdu prvého stupňa a navyše tiež rozviedol vlastnú argumentáciu.

19. Vzhľadom na vyššie uvedené dôvody odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu potvrdil ako vecne správne rozhodnutie cez úpravu v § 387 ods. 1 CSP v spojení s § 2 ods. 1 CMP a v podrobnostiach odkazuje na dostatočné odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu cez úpravu v § 387 ods. 2 CSP.

20. O trovách odvolacieho konania rozhodol krajský súd v zmysle § 396 ods. 2 CSP, aplikujúc ustanovenie § 52 CMP, v zmysle ktorého žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania, ak tento zákon neustanovuje inak.

21. Toto rozhodnutie krajského súdu bolo prijaté hlasovaním senátu v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.

Podľa § 430 CSP, rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 431 CSP, dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Podľa § 421 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 432 CSP, dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Podľa § 433 CSP, dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Podľa § 434 CSP, dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa § 435 CSP, v dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.